

Μια φορά, δεν πάει καιρός, ζούσε
σ' ένα μικρό χωριό, κάπου εδώ κοντά,
ένας άνθρωπος πολύ σοφός και πολύ γέρος.
Η πλάτη του ήταν σκυφτή – τόσο σκυφτή,
που η άσπρη του γενειάδα άγγιζε τη γη.
Είχε διαβάσει τα βιβλία όλου του κόσμου
και είχε μάθει τις γλώσσες όλων των
ανθρώπων. Ζούσε απόμερα, σ' ένα μικρό
σπιτάκι, ολομόναχος. Στον κήπο του
φύτρωναν και άνθιζαν όλων των λογίων
τα λουλούδια: τριαντάφυλλα, τουλίπες,
μαργαρίτες, κυκλάμινα, ζουμπούλια
και όμορφα κατακόκκινα γαρίφαλα.
Οι συγχωριανοί του πολύ τον αγαπούσαν
και όλοι τον φώναζαν «ο κυρ Νικόλας
ο Γαρίφαλος».

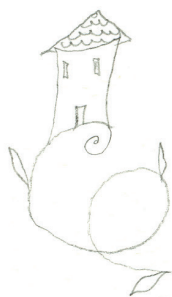

Κάποιο δειλινό, όταν ο ήλιος
καλησπέρριζε τη νύχτα, που
σκαρφάλωνε πίσω από το βουνό,
τρία κοριτσάκια πέρασαν μπροστά
από τον κήπο του κυρ Νικόλα,
τραγουδώντας τούτο το όμορφο
τραγούδι:

*Αν όλα τα παιδιά της Γης
πιάναν γερά τα χέρια,
κορίτσια, αγόρια στη σειρά
και σπίνανε χορό,
ο κύκλος θα γινότανε
πολύ πολύ μεγάλος
κι ολόκληρη τη Γη μας
θ' αγκάλιαζε, θαρρώ.*

Ο γερο-σοφός εκείνη την ώρα πότιζε
τα λουλούδια του. Σήκωσε το κεφάλι
και χαμογέλασε στα παιδιά. Το γέρικο,
ρυτιδιασμένο χέρι του τους έγνεψε
φιλικά.

Τούτο το τραγουδάκι έχει την πηγή του στο γαλλικό
τραγουδάκι του Paul Fort, «Ballades Françaises»
(«Si toutes les filles voulaient se donner la main...»).

— Καλησπέρα, κυρ Νικόλα, του φώναξαν τα κοριτσάκια και χάθηκαν στη στροφή του δρόμου. Όταν τέλειωσε το πότισμα, ο κυρ Νικόλας μπήκε στο σπίτι του και κάθισε στο γραφείο του. Μια στοίβα χοντρά βιβλία τον περίμενε· έπρεπε να τα διαβάσει... Τι παράξενο όμως... Εκείνο το βράδυ, όσο κι αν πάσχιζε να συγκεντρωθεί, δεν τα κατάφερνε. Ο λογισμός του έτρεχε αλλού: στα τρία κοριτσάκια, στο τραγούδι τους... Χρόνια τώρα ζούσε ευτυχισμένος με τα βιβλία του, τα λουλούδια του, ολομόναχος, και ξάφνου η μοναξιά τού φάνηκε αβάσταχτη. Κατάλαβε πως η ζωή του έφτανε στο τέρμα της, νοστάλγησε τα νιάτα του. Ήταν πολύ λυπημένος εκείνο το βράδυ ο καλός κυρ Νικόλας. Κουνούσε το χιονισμένο του κεφάλι και μιλούσε δυνατά, λες και κάποιος φίλος, καθισμένος εκεί, στο πλάι του, τον άκουγε. «Τι ωφελεί όλου του κόσμου η γνώση; Εκατό χρόνια ψάχνω να βρω την αλήθεια μέσα στα βιβλία. Άραγε τη βρήκα; Τρία κοριτσάκια κι ένα όμορφο τραγούδι μου θόλωσαν τη σκέψη. Είμαι μόνος, κανένας δεν μπορεί να με βοηθήσει, κανέναν δεν μπορώ να βοηθήσω με τις χίλιες γνώσεις μου. Είμαι άχρηστος... Ας ήμουν τουλάχιστο νέος, ας είχα τη δύναμη να ξανάρχιζα τη ζωή μου· θα μπορούσα...»

Μονομιάς το πρόσωπο του κυρ Νικόλα φωτίστηκε. Σηκώθηκε από την πολυθρόνα και άρχισε να χώνει βιαστικά κι ανάκατα μέσα σε μια βαλίτσα τα πράγματά του. Λίγα ρούχα, το χτένι του, το σαπούνι, ένα ζευγάρι μάλλινες κάλτσες, τις παντόφλες του...

Την άλλη μέρα το πρωί οι χωριανές, ανοίγοντας τα παραθυρόφυλλά τους, είδανε ξαφνιασμένες τον κυρ Νικόλα, που ποτέ δεν είχε βγει τόσο νωρίς, να κατευθύνεται προς τον σταθμό του τρένου.

«Πού να πηγαίνει ο γερο-Γαρίφαλός μας;» αναρωτήθηκαν. Ο σταθμάρχης τον χαιρέτησε με σεβασμό και τον βοήθησε ν' ανεβεί στο βαγόνι.

Ακούστηκε ένα σφύριγμα, η ατμομηχανή ξεφύσηξε δυνατά και οι τεράστιες ρόδες άρχισαν να κυλάνε πάνω στις σιδερένιες ράγες. Ώρες πολλές, τσαφ τσουφ, τσαφ τσουφ, και το τρένο έφτασε στη μεγάλη πόλη με τους πολλούς ανθρώπους και τα πολλά αυτοκίνητα. Ο γερο-σοφός σάστισε, ζαλίστηκε από τη φασαρία και την κίνηση, αλλά δεν κοντοστάθηκε. Τράβηξε κατευθείαν για το σπίτι του ξακουσμένου γιατρού Ξανανιώνη. Καθόταν στο γραφείο του, φορώντας την κατάσπρη μπλούζα του. Ήταν νέος και όμορφος.

